

Jiří Vyvadil: Co udělá Fiala, když bude Ukrajina poražena... Situace je právě nejhorší od roku 1945....

- CZ24 News | 21. srpna 2023

ČESKO/UKRAJINA: Nikdy od roku 1945 nebyla světová situace horší než nyní, protože nikdy žádný předchozí americký prezident včetně Baracka Obamy, neignoroval zcela nejostřejší výhrady všech prezidentů Ruska počínaje již Jelcinem a potom Vladimíra Putina v jeho známém Mnichovském projevu z roku 1992, proti rozšiřování NATO na Východ...Arogantní odmítnutí požadavku Putina zopakovaného během přátelské telekonference, že se NATO zaváže nepřijmout Ukrajinu do NATO tak vytvořilo casus belli, které ohrožuje nepochybně bezpečnostní zájmy Ruska a konflikt musel vypuknout.

Nikdo přičetný si také dnes nemyslí, že Ukrajina do konce roku může objektivně získat území, získané v mezidobí Ruskem. A kdo jen trochu přemýšlel musel si to myslet od počátku.

Myslím, že pro dokreslení reality bude vhodnější citovat úvahu z ukrajinského vysoce fundovaného nezávislého portálu Strana EU, který v obsáhlé analýze už několik týdnů má vyvěšenu úvahu s poněkud záhadným názvem nazvaném Putina „dlouhá vůle“ aneb na co Kreml v této válce sází, ve které autoři vychází ze zvlášť vzájemně kruté 2. čečenské války, která trvala 10 let a hodnotí ji následovně

Příkladem takové „dlouhé vůle“ je druhá čečenská válka a „pacifikace“ severního Kavkazu. Válka, která začala v roce 1999, byla velmi dlouhá a tvrdá. Čečenci útočili po celé Ruské federaci a páchali teroristické útoky, mimo jiné v Moskvě a dalších velkých městech. V boji proti nim mocenské struktury Ruské federace a obecně státní aparát prokázaly zřůdnou neefektivitu a udělaly obrovské množství chyb. Rok co rok však Rusko vynaložilo úsilí, ignorovalo teroristické útoky a poučilo se z chyb a dokázalo zvrátit vývoj ve svůj prospěch. Do roku 2006 se situace v Čečensku stabilizovala. Později - v dalších republikách severního Kavkazu. Postupně také opadla vlna teroristických útoků.

Hlavní podmínkou „dlouhé vůle“ je však připravenost společnosti vydržet léta války a vnímat oběti jako nutné a přijatelné při zachování důvěry ve vedení země. A k tomu by válka na jedné straně neměla být pro společnost příliš zatěžující a na druhé straně by nemělo být pochyb o nutnosti v ní pokračovat a přinášet oběti. To bylo cílem celé vnitřní politiky ruských úřadů. Teze „dlouhé vůle“ zněla takto: „Na Kavkaze je válka, ale zbytek země žije svým normálním životem, lidé jezdí nakupovat, jezdí do Turecka a Thajska, sledují seriály, pořady a program „Problém s bydlením“, dochází k teroristickým útokům, ale tyto oběti musí být tolerovány jako nezbytné pro vítězství a za žádných okolností by se neměly dělat žádné ústupky.

A proto vše, co tuto tezi zpochybňovalo, bylo považováno za odporující „dlouhé vůli“. To jsou například otázky úřadům po teroristických útocích v Beslanu a „Nord-Ost“ - proč dovolily takové oběti, kdo by za to měl nést odpovědnost? A není čas zasednout k jednacímu stolu s Maschadovem, abychom konflikt urovnali pokojně a ukončili tuto noční můru teroristických útoků? A vůbec, proč začala válka a kdo vlastně v roce 1999 vyhodil do povětří domy v Moskvě?

Právě snaha Kremlu vyloučit takové záležitosti z informační agendy země byla jedním z hlavních důvodů totální očisty ruského mediálního prostoru na začátku 21. století.

Nyní, tváří v tvář zhroucení původního plánu invaze na Ukrajinu a poté Zelenského odmítnutí rychle ukončit válku na jaře 2022, se Putin zjevně rozhodl znovu povolit režim „dlouhé vůle“ – bojovat, dokud neustane ukrajinský odpor, stejně jako připravenost Západu pomáhat Kyjevu. K tomu se snaží najít rovnováhu mezi potřebou alespoň udržet současnou frontovou linii a potřebou udržet u drtivé většiny obyvatel země pocit, že normální život pokračuje (aby byli lidé připraveni vydržet válku za v případě potřeby dlouhou dobu). Jedním z klíčových úkolů v tomto ohledu je proměnit válku se všemi jejími atributy v „normálnost“ ruské společnosti. Včetně obětí na frontě,

Ve skutečnosti již v tomto směru aktivně pracuje kremelský informační stroj, který vysílá tezi, že „vše jde podle plánu“. Údery na Moskvu jsou prezentovány jako substituční propaganda Ukrajiny (teze: „nedosáhli úspěchu v ofenzivě, rozhodli se rozbít okna v Moskvě“). A raketové útoky na Taganrog nejsou důvodem k tomu, aby se Putin odváděl od rusko-afrického summitu.

Je ovšem nyní mnohem obtížnější zopakovat dřívější zkušenosti, protože současná válka má mnohonásobně větší rozsah než druhá čečenská. A americký prezident Barack Obama na začátku roku 2000 označil Putina za svého spojence „v boji proti mezinárodnímu terorismu“ a nepodepsal dekrety o vojenské pomoci Čečencům v hodnotě desítek miliard dolarů.

Během druhé čečenské války ovšem neexistoval žádný takový faktor jako západní sankce, které tak či onak způsobují ruské ekonomice značné problémy, což může v nadcházejících letech podkopat schopnost úřadů udržet si pocit „normálního života“ na venkově.

Na této analýze se mi líbí velice realistický popis jednání Ruska včetně hrubých chyb, které umělo překonat. A bylo tomu tak vždy...

Napoleon se svou Grande Armée o síle na svou dobu obrovského půl miliónu mužů chtěl ovládnout Moskvu, postupně si k ní razil cestu a když dorazil, našel Moskvu prázdnou a nikoho, kdo by do s ním byl ochoten podepsat kapitulaci. Jenomže následně v Moskvě hořet dům za domem a on musel z hořící Moskvy prchat zpět, aby na cestě zanechal 450 000 mrtvých, kdy dostával cestou a Vrátil se se zuboženou hrstkou 50 000 vojáků.. Podobně probíhal úprk nacistů z Ruska, aby konec války pro Hitlera skončil před vojenským bunkrem v Berlíně coby zuhelnatělá mrtvola

Rusové často zpočátku prohrávají, mají neskutečně obětí, ale nakonec jsou vítězi. Mají houževnatost a hlavně neskutečnou obětavost.

Česká zahraniční politika se chová jako náměsíčník. Zatímco v USA roste politický odpor republikánů vůči dalšímu rozšiřování pomoci Ukrajině a Donald Trump, nepochybný vítěz amerických republikánských primárek si boj za ukončení války proti Rusku učinil hlavním bodem svého volebního programu.

Zvítězí-li tento muž, čili prezident, který NATO chtěl zrušit, stále opakující svůj slib, že ukončí válku do 24 hodin, což u prezidenta USA s jeho vlivem je v podstatě hračkou, naše zahraniční politika vůbec není na tuto alternativu připravena.

Po 1. světové válce i poté druhé jsme patřili k vítězným straně. Teď stačí, když se změní americký prezident a my budeme zadlužení se ztrátou levných energetických zdrojů.

Co potom bude dělat tato vláda, když již nyní ji důvěřuje nejméně lidí v historii?

AUTOR: Jiří Vyvadil

[ZDROJ](#)